

# Antonius onderweg

Parochieblad van de Antonius van Paduakerk in Nijmegen-Oost



## Maak weer zacht

Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren allen bijeen op dezelfde plaats. Plotseling kwam uit de hemel een gedruis alsof er een hevige wind opstak en heel het huis waar zij gezeten waren, was er vol van. Er verscheen hun iets dat op vuur geleek en dat zich, in tongen verdeeld, op ieder van hen neerzette. Zij werden allen vervuld van de Heilige Geest en zij begonnen te spreken in vreemde talen, naargelang de Geest hun te vertolken gaf.

***Maak weer zacht  
wat is verstard,  
koester het  
verkilde hart,  
leid wie zelf de  
weg niet vond***

Bang en onzeker opgesloten werden zij zo door de Geest bevangen, dat zij het naar buiten toe móésten uitdragen. Hoe actueel

herkenbaar, deze angstige 'lock-down'. Velen van ons voelen zich door de pandemie opgesloten en hebben geen of weinig contact met anderen. Intussen hopen dat er aan de horizon een nieuwe wereld gloort waar weer nieuw, hartverwarmend leven voor ons is.

De leerlingen van Jezus waren bijeen omdat zij angstig waren zonder hun Meester. Maar nadat de Geest over hen gekomen was, brandden zij van verlangen om Zijn blijde boodschap in de wereld te brengen. Zij beseften: de Geest van Jezus is niet gestorven, nee, die is levend onder ons aanwezig gebleven. Aan ons de taak die uit te dragen. Manifesteert God de Vader zich met Kerstmis en Pasen voor ons in Zijn zoon, met Pinksteren wordt het beeld van de drie-ene-God gecompleteerd met de Geest. Onder invloed van de Geest ontstaat gemeenschap en daarom wordt Pinksteren ook wel genoemd: de geboortedag of de verjaardag van de kerk.

*Lees verder op pagina 2*

**Huis van God,  
huis voor de buurt**

*Fluister het mij in,  
heilige Geest:  
ik zal het goede denken.*

*Spoor mij aan heilige Geest:  
ik zal het goede doen.*

*Verlok me, heilige Geest:  
ik zal het goede zoeken.*

*Geef me kracht, heilige Geest:  
ik zal het goede vasthouden.*

*Bescherm me, heilige Geest:  
ik zal het goede nooit verliezen.*

Pinkstergebed, toegeschreven  
aan Aurelius Augustinus

[www.avpnijmegen.nl](http://www.avpnijmegen.nl)

Vervolg van pagina 1

Gemeenschap vieren is in deze benarde coronatijd een ideële situatie geworden. Ons leven speelt zich hoofdzakelijk thuis af, van dag tot dag, van uur tot uur. Voor velen is de dagelijkse structuur totaal doorbroken. De momenten dat wij met anderen samen waren, lijken op scènes, fragmenten uit een film of een toneelstuk. Kille cijfers over het aantal sterfgevallen, ziekenhuisopnames, nieuwe besmettingen en vaccinaties wijzen ons op de terechte, maar verdrievoudige plicht uit zorg voor elkaar afstand te houden. De pandemie dreigt ons te verstarren met een verkild hart.

Mensen zoeken gemeenschap en onderlinge solidariteit, omzien naar elkaar, zeker in moeilijke tijden. Dát is namelijk de essentie van Gods Geest: het bewustzijn dat wij verantwoordelijke wezens zijn die oog, oor en hart hebben voor elkaar: 'Geest die vuur en liefde zijn!' Niet alleen in coronatijd maar in alle eeuwigheid.

In alle hevigheid worden wij hier nu onverwacht mee geconfronteerd. Het voelt paradoxaal: gemeenschap zoeken en troost is levensgevaarlijk geworden. Dat leidde tot schrijnende situaties. Een moeder die huilt omdat ze haar gehandicapte zoon niet mocht bezoeken. Een verzorgster van demente ouderen die geen oog dicht kon doen zonder het beeld te zien van een patiënt, die maar niet begreep waarom er niemand meer kwam. Kinderen die niet bij hun stervende vader konden zijn.

Zoveel verdriet, maar daardoor ook verhevigd verlangen, hunkering naar, en meeleven met elkaar. Voelt dat niet als Gods Geest die zich des te krachtiger



roert? We spreken elkaar moed in om het vol te houden, om uit te zien naar betere tijden. Veteranen brachten soep naar ouderen. Je voelde dat overal creativiteit opborrelde, de *drive* om te helpen, om leed te verzachten. Dat is toch Gods Geest?! De belangeloze zorg van de ene mens voor de ander? Zo maken moeilijke tijden Gods Geest extra zichtbaar.

Ten slotte: Pinksteren is ook het feest van de zending, de missie, van het begin van de kerk als wereldwijde gemeenschap. Door de kracht van Gods Geest is de kerk immers vanuit Jeruzalem verspreid over de gehele aarde. We spreken van een missionaire kerk. Sinds jaar en dag verspreiden missionarissen vanuit Nederland het goede nieuws. Intussen is een omgekeerde beweging ingezet en komen gelovige leiders uit onze voormalige missiegebieden hier het verspreiden en onderhouden van de Blijde Boodschap van hoop en leven ondersteunen nu die bij ons grond onder de voeten verliest. En nota bene: Pinksteren doet ook een beroep op onze eigen, persoonlijke missionaire opdracht. We voelen ons nu beperkt om onze vleugels uit te slaan, 'maar merkt gij het niet,---- er komt weer ruimte'.

Dat Gods Geest ons blijvend mag inspireren om creatief nieuwe wegen te zoeken waarmee we de persoon en het Evangelie van Christus onze verlosser present kunnen stellen. Dan kunnen we helpen zacht te maken wat is verstart en koesteren wat is verkild, waartoe de titel van deze bijdrage, ontleend aan de bekende Pinkstersequentie *Veni Sancte Spiritus* ('Kom Heilige Geest), oproept.

Van harte een Zalig Pinksteren gewenst.

Louis Sibbald

*Niet ver van Nijmegen vandaan hangt in de St. Nicolai Kirche van Kalkar dit schilderij van Jan Joest (ca. 1450-1519) als onderdeel van een imposant drieluik boven het hoofdaltaar. Het draagt de titel 'Uitstorting van de Heilige Geest'. Dit is een van de vele voorstellingen van het Pinkstergebeuren die wij kennen. Maria in het midden, omringd door de twaalf leerlingen van Jezus. Over hen allen is de heilige Geest uitgestort en zij werden afgebeeld met een vlam, een 'vurige tong' boven hun hoofd. De vlam als symbool van vurige urgentie in de vorm van een tong: beeld voor het gesproken woord.*

## Vanuit het locatieteam

Dit Pinksternummer van Antonius Onderweg is het eerste nummer van het nieuwe redactieteam. Dat betekent dat alle taken snel en goed zijn opgepakt. We zijn blij dat Noortje dit keer nog de opmaak van het blad op zich heeft willen nemen. Ook de website wordt goed verzorgd. Hij wordt goed bijgehouden en ook veel bezocht. Op de website kunt u ook het jaarverslag lezen van de oecumenische diaconiegroep die door corona creatief vorm heeft gegeven aan diverse acties.

De vieringen en de kerkopenstelling die sinds maart weer plaatsvinden, hebben we geëvalueerd. Iedereen blijkt zeer tevreden over de gang van zaken en we krijgen ook van alle kerkgangers positieve reacties. Het uitreiken van de communie via twee grote schalen gaat goed, het is ons brood voor onderweg. Er wordt vooralsnog geen koffie geschonken na de viering en we blijven daarin nog terughoudend.

Vanwege drukte was Clara de afgelopen maanden niet aanwezig bij het locatieteam, maar vanaf mei zal zij weer bij de vergaderingen zijn. Daar zijn we erg blij mee, want onze uiterst betrokken coördinator is een belangrijke schakel.

Het verhuur van de pastorie wil nog niet vlotten. Ondanks de enorme inzet van Martien, blijft het moeilijk. Het is jammer dat Stip Oost, die nieuwe huisvesting zocht, niet heeft gekozen voor onze pastorie. Op dit moment wordt dus nog steeds een huurder (of meerdere huurders) gezocht. De ruimtes kunnen wij zolang gebruiken voor eigen initiatieven.

Cecile is officieel voorgedragen aan het Stefanus bestuur als voorzitter van het locatieteam. Daarbij ziet het bestuur graag dat er ook vanuit de Antonius wordt meegedacht en meegewerkt aan de parochie in de toekomst. Daar staan we achter en wat ons betreft gebeurt dat in goed overleg. Over de toekomst zullen we ook zelf - samen met u - moeten nadenken. U hoort nog van ons.

We merken dat corona niet heeft geleid tot een versnippering van onze gemeenschap. Er is en blijft aandacht voor elkaar, dat zien we ook in het mooie initiatief van het Paduahuys om een verjaardagskalender bij te houden. Deze ligt achter in de kerk en er worden ook weer kaarten geschreven.

Het belangrijkste en ook meest verdrietige is uiteraard dat we afscheid hebben moeten nemen van onze dierbare parochianen Tom Asberg, mevr. van Kesteren en Fiet van de Venne. In het In Memoriam leest u hoeveel ieder van hen voor onze kerk en gemeenschap heeft betekend. Opgenomen in het licht blijven zij voor altijd in ons midden.

*Namens het locatieteam,  
Cecile Kuijpers*



## Frans van der Lugt centrum

Ook dit jaar hebben wij, Effata en Antonius, het Frans van der Lugt Centre (Beiroet) via de vastenactie ondersteund. Het Frans van der Lugt Centre in Beiroet geeft normaliter onderwijs aan kinderen die uit Syrië en Irak naar Libanon zijn gevlucht. De kinderen krijgen via internet en telefoon onderwijs, en bovendien de daarvoor benodigde spullen zoals pennen, potloden, schriften, boeken en kleding.

Maar ook in Beiroet heerst corona met alle problemen van dien. Daarbovenop zijn vele mensen zwaar getroffen door de enorme explosie die in augustus jl. de stad trof. Er heerst daar nu een dramatische situatie. Mensen zijn letterlijk uit hun huizen weggeblazen. Vele huizen zijn zwaar beschadigd, velen konden niet of nauwelijks hun huizen repareren, laat staan de huur betalen.

Daarom moesten er vanuit het centrum activiteiten ontwikkeld worden die buiten het normale gezichtsveld van het centrum lagen. De thuisbezoek-teams van het Frans van der Lugt centrum distribueerden in de winter voedselpakketten en cash geld, om op die manier de meest kwetsbaren te ondersteunen. Bovendien werd ook veel sociale en psychologische ondersteuning geboden.

De kaartenactie van Effata bracht 2.451 euro op; Antonius ondersteunde met 1.000 euro. Aan alle mensen: hartelijke dank voor hun bijdrage. Martien Peters heeft de 3.451 euro op 4 mei jl. opgestuurd naar Fadi Khairallah, de penningmeester van het Frans van der Lugt centrum.

*Rob van Woerkom*



## Galgenweitje: buurttuin bij het parochiehuis

Over dit mooie initiatief schreef ik al in het Adventsnummer van 2020. Ondertussen is er weer veel gebeurd.

Eind maart ging nieuw zaaisel de grond in: zomerwortel, bieten en peterselie, aardbeienplanten, bloemkoolplanten. Spannend of die het doen. De andere plantjes moeten wachten tot na de IJsheiligen, maar in april konden ook pluksla, rucola, koriander en peultjes de grond in. De rest blijft bedekt met stro om zoveel mogelijk vocht vast te houden; er is een stukje grond klaar gemaakt voor bloemen en voortdurend wordt esdoorn en ander onkruid gewied.

Gelukkig vallen er nu fikse buien, zodat de watervoorraad wordt aangevuld en beginnen de appelboompjes te bloeien. Alle deelnemers staan te popelen om de binnen opgekweekte plantjes uit te zetten, maar nogmaals, eerst de IJsheiligen!

Eigenlijk staat in de planning om het Galgenweitje feestelijk te openen samen met de buurt op 5 juni a.s. Maar de situatie rondom het coronavirus en de toestemming van de Gemeente gaan bepalen of dit op dat tijdstip door kan



gaan. Een feestelijke opening waarbij iedereen hartelijk welkom is, komt er zeker, al is het dan misschien op een later tijdstip.

Interesse?  
Volg het Galgenweitje op internet:  
[galgenweitje.wordpress.com](http://galgenweitje.wordpress.com).

*Monique Leclercq*



## #Jacob en Tina blijven!

Vorige maand hebben Tina en Jacob een verblijfsvergunning gekregen. Op de dag na Bevrijdingsdag konden zij hun ID-pasjes ophalen in Den Bosch. Een fantastisch mooi moment en een bevrijding na vijf jaar onzekerheid.

De afgelopen weken waren in meerdere opzichten fantastisch, in de zin van ongelooflijk. Het begon met een artikel over Tina en Jacob van Kees van den Bosch in de Groene Amsterdammer. Kees is samen met zijn vrouw Moniek op allerlei manieren met onze kerk verbonden (familie, kerstmisbezoeker, regelmatige gast bij Buurt aan Tafel). Samen met anderen (voor een deel parochianen) hebben wij Tina en Jacob in de afgelopen jaren gesteund.

Er worden wel vaker goede en verhelderende artikelen over vluchtelingen geschreven, maar in dit geval werd de handschoen opgepakt door een aantal ouders van vrienden van Jacob. Er werd een team gevormd van zo'n 25 mensen en enkele ouders begonnen een campagne op social media, met name op Instagram. Instagram wordt vooral gebruikt door jongeren en is bekend van de influencers. Dat hebben we geweten: allerlei influencers verspreidden onze berichten en wil-

den op andere manieren helpen. Die berichtjes waren trouwens ook heel leuk met foto's, tekeningen en animaties.

Het hielp dat Jacob en Tina ook in Nijmegen gesteund werden. De gemeenteraad hier bracht bijna voltallig een statement uit met de boodschap dat Nijmegen hun thuis wil blijven. In Nijmegen-West (waar zij wonen) hadden verschillende mensen #jacobblijfhier op hun raam geplakt. De basisschool en middelbare school van Jacob voerden campagne. En wij hebben als gemeenschap een spandoek op het kerkplein opgehangen, dat meteen ook aandacht kreeg in De Gelderlander.

Het is fijn dat wij Tina en Jacob hebben gesteund. Jacob heeft in onze kerk zijn Eerste Communie gedaan en hij is enkele jaren misdienaar geweest. Tina is al jarenlang vrijwilliger bij Buurt aan Tafel.

Toen de campagne aansloeg op social media zijn we een petitie gestart, samen met De Goede Zaak. Het aantal ondersteuners van de petitie groeide pijlsnel, nog



sneller dan het aantal likes op de social media. Dat kwam ook omdat Jacob en Tina inmiddels ontdekt werden door de traditionele media. Eén van de ouders, Manon, ontwikkelde zich in razend tempo tot een impresario voor de media-optredens van Jacob. Het eerste interview van Jacob was met de populaire DJ Fernando van radiozender FunX (NPO). En maar liefst vijf keer heeft het programma De Vooravond (NPO1) aandacht besteed aan Tina en Jacob.

Deze media-aandacht is ook een verdienste van Jacob: wat heeft hij het goed gedaan op radio en TV! Hij is mediageniek en zei zulke verstandige en goede dingen. Jacob voelde dat hij hierin een verantwoordelijkheid had. Dat hij het goed moest doen voor zijn moeder. Gelukkig heeft hij ook in een paar programma's mogen opgetreden met muziek, want dat vindt hij écht leuk.

Naast de social media, de petitie en de traditionele media hebben we ook verschillende politici benaderd. In de Tweede Kamer zijn vragen gesteld en moties ingediend. Een dag voor het Kamerdebat ontvingen Tina en Jacob de beslissing dat ze mogen blijven.

Naast jarenlange steun (ook van onze gemeenschap), een bevriende journalist, getalenteerde ouders en een mediagenieke Jacob zijn er meer gelukkige omstandigheden die deze campagne tot een succes hebben gemaakt. Het hielp dat de regering demissionair is, dat er vanwege de Kindertoeslagaffaire in de media aandacht was voor de hardvochtigheid van het regeringsbeleid en dat er onlangs ook twee rapporten zijn verschenen over misstanden in het asielbeleid. Maar zijn hiermee alle



redenen genoemd voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning?

De belangrijkste reden ligt, denk ik, in hun situatie. Zij zijn als vluchtelingen naar Nederland gekomen, gevlucht voor het oorlogsgeweld in Syrië, zonder noemenswaardige banden met Armenië (dit werd eerder door de IND genoemd), en dit terwijl een groot deel van hun familie al wel jaren in Nederland woont. Daarmee hebben zij *te recht* een verblijfsvergunning gekregen. Ze hadden er al die jaren al recht op. Dat heeft de Staatssecretaris een dag voor het Kammerdebat goed gezien.

Het is dus niet zozeer de vraag waarom zij een verblijfsvergunning hebben ontvangen, maar waarom hun die vergunning zo lang is *onthouden*. Kennelijk is dat mogelijk in Nederland. Individuele mensen kunnen klem komen te zitten als gevolg van overheidsbeleid.

Het bevestigt dat wij hierin als gemeenschap een taak hebben. In de afgelopen jaren hebben wij ook andere vluchtelingen ondersteund die in een vergelijkbare situatie zitten. Menselijkerwijs hebben zij recht op een verblijfsvergunning, maar ze hebben die nog niet gekregen. Bijvoorbeeld de Armeense familie die deel is van onze gemeenschap en de kooksters van Buurt aan Tafel. Over hen kun je eenzelfde soort verhaal vertellen. Soms nog schrijnender.

Met de steungroep voor Jacob en Tina hebben we besloten om door te gaan. Binnenkort hebben we daarover een gesprek met De Goede Zaak. Het gaat ons om een ruimhartiger toelatingsbeleid, waarin vluchtelingen niet zo gemakkelijk klem komen te zitten.

Ook als geloofsgemeenschap gaan we door met het geven van hulp aan vluchtelingen. Hopelijk kunnen de steungroep en onze gemeenschap elkaar daarin versterken. Willen jullie hierin meewerken? Willen jullie dit initiatief ondersteunen? Kun je een concrete bijdrage leveren? Neem dan even contact met mij op!

Corné van Iersel  
tel. 06 – 164 70 300

## Meimaand = Mariamaand

Het was, en is voor veel Brabanders nog steeds, een gewoonte om op de eerste zondag van mei te voet naar Den Bosch te lopen. Toen ik jong was, deed ik dat ook, vanuit Geertruidenberg waar ik toen woonde. Dit betekende dat wij om middernacht vertrokken om de eerste mis in de Sint Jan te kunnen vieren. 'Dauwtrappen' noemden we dat. Niet alleen de mis vieren stond op het programma, maar ook een bezoek brengen aan 'de Zoete Moeder van Den Bosch', het 14<sup>e</sup>-eeuwse genadebeeld van Maria dat daar middelpunt is van volksdevotie. Naar Den Bosch lopen doe ik al lang niet meer. Maar daar begin mei een kaarsje opsteken bij Maria is traditie gebleven. De Broederschap van Onze Lieve Vrouw van Den Bosch heeft dit jaar een heel bijzondere Maria voor het voetlicht gebracht: 'Maria die de knopen ontwart'.

Het schilderij dat zo heet toont ons Maria in hemelse sferen. In haar hand heeft zij een lint met knopen, dit lint verbeeldt onze levensloop. De knopen staan voor de noden en de knelpunten in ons leven. De voorstelling belooft dat, als wij bidden tot Maria, zij onze gebeden aan God voorlegt en dat zo de knopen in ons leven op haar voorspraak ontward worden en onze noden en knelpunten opgelost.

De engel rechts van Maria reikt haar het lint aan waarin onze knopen zichtbaar zijn, de engel links van Maria ontvangt het lint, vrij van knopen, en reikt het ons weer aan. Net als op alle andere dagen van het jaar mogen wij ook deze meimaand weer onze noden bij 'de Zoete Moeder' neerleggen in het vertrouwen dat zij onze knopen ontwart.

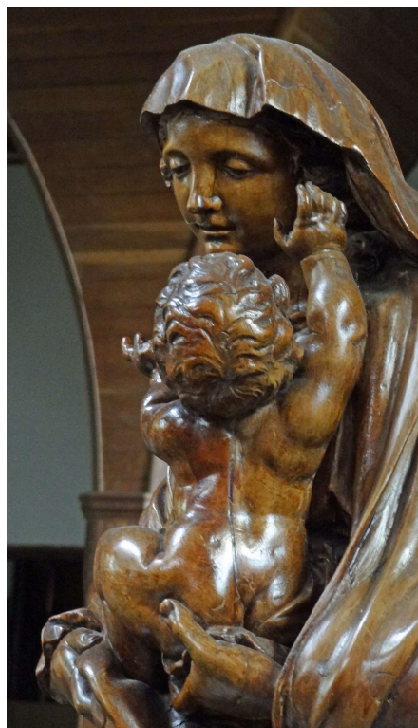
Louis Sibbald

'Maria Knotenlöserin'. Schilderij van Johann Schmidtner in de bedevaartskerk St. Peter am Perlach in Augsburg, Duitsland.



Maria,  
 Soms wordt de stress me te veel.  
 De spanningen  
 gaan zich vertalen in klachten.  
 Mijn lichaam gaat signalen geven.  
 Ik voel blokkades, ook 'knopen' genoemd.  
 Stress wordt pijn.  
 Hoe kom ik eruit?  
 Wie ontwart deze knopen?  
 Wilt gij me helpen?  
 Gaat gij voor mij  
 de knopen ontwarren?  
 Mag ik bij U opnieuw rust  
 en ontspanning ervaren?  
 Moeder Maria,  
 bid voor mij.  
 Help mij.  
 Amen

Gebed tot Maria die de knopen ontwart  
 (uit het liturgieboekje van de Bossche kathedraal voor de meimaand)



## Nieuwe Rubriek: Kunst in Onze Kerk

In deze rubriek zoomen we in op mooie kunst in de Antonius van Paduakerk om deze een keer in het volle licht te zetten. Ons kerkgebouw herbergt namelijk vele mooie kunstschaten, ieder met een eigen verhaal. In mei, de Mariamaand, openen we met het Mariabeeld, waar velen een kaarsje opsteken en troost vinden.

Het Mariabeeld is afkomstig uit het Groot-Seminarie in Haaren (NB). In 1967 sloot het Groot Seminarie in Haaren N.Br. en Deken Martin, toen pastoor in AvP, had connecties met dit klooster en zorgde ervoor dat het beeld verplaatst mocht worden naar de Antonius van Paduakerk. Het verving het beeld van Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart dat nu op het Maria altaar staat.

In 1987 werd in 's Hertogenbosch door bisschop Ter Schure het Sint Janscentrum geopend, een nieuw priesterseminarie en diakenopleiding. Kees Megens was toen pastoor van de AvP en kreeg onverwacht bezoek van bisschop Ter Schure en zijn chauffeur. De bisschop was op zoek naar het Mariabeeld van het Groot-Seminarie dat hij graag wilde overbrengen naar zijn nieuw opgerichte Seminarie, het Sint Janscentrum. Kees bracht ze bij het Mariabeeld, waarbij op dat moment allemaal bloemen lagen na een begrafenis. Toen zij vertelden dat zij het beeld graag terug wilden hebben, vertelde Kees hun dat de parochianen zeer aan het beeld gehecht waren en dat Maria altijd met bloemen vereerd werd en wees op de vele bloemen. Dat moet toch indruk gemaakt hebben want de bisschop en zijn chauffeur gingen zonder Mariabeeld terug naar de Bosch en hebben er nooit meer om gevraagd. Zo is het voor de kerk bewaard gebleven. En kunnen wij ervan genieten.

Het beeld is ooit door de koster Jan Berends, die woonde in de kosterswoning in het parochiehuis, met de beste bedoelingen gelakt, waardoor het de glans kreeg die Maria nu nog steeds uitstraalt. De liefdevolle blik tussen Moeder en Kind vormen de aantrekkingskracht van dit bijzondere Mariabeeld, waarvan de maker helaas niet bekend is.

## In Memoriam

---

De afgelopen periode moesten wij afscheid nemen van drie dierbare parochianen. Clara ter Berg schreef voor ieder van hen een kroniek.

### Miep van Kesteren

Op 24 april overleed Miep van Kesteren. Bijna een jaar na haar man Gerard. Een jaar dat getekend werd door een snel afnemende gezondheid en daarmee gepaard gaande afhankelijkheid. Het viel haar niet mee en dat was te begrijpen. Alleen zijn viel haar zwaar. De liefdevolle zorg van haar gezin maakte veel goed maar het bleef toch een moeilijke weg om te gaan.

Miep groeide op aan de Broerdijk en zou haar hele leven in deze straat blijven wonen, daarvan bijna 62 jaar samen met haar Gerard. Jaren vol huiselijkheid, heerlijke vakanties in het geliefde Oostenrijk en avonden vol met handwerken met de dochters. Een huis vol bloemen maakte haar blij, ieder seizoen een andere kleur.

Miep is begraven op Rustoord, weer samen met haar Gerard. Moge zij rusten in vrede.



### Tom Asberg

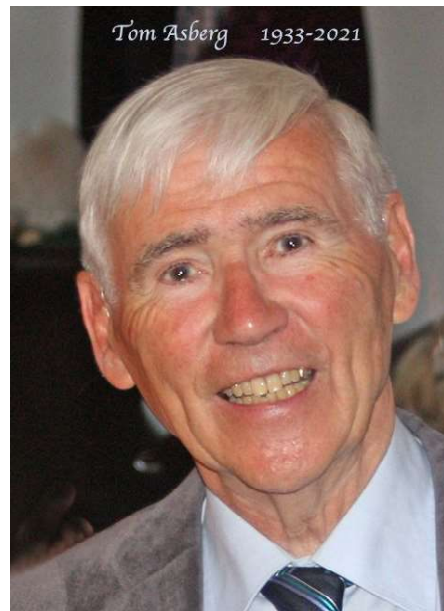
Op 11 april is Tom Asberg overleden, hij was 87 jaar. Tom was als diepgelovige parochiaan een vaste bezoeker van onze kerk. Zolang ik me kan herinneren zat hij daar rechts vooraan, samen met Ans. Ook zijn vijf dochters zijn in de Antonius opgegroeid. Kortom, Tom was met onze kerk verweven.

Hij was een zeer geliefde huisarts, die na zijn pensionering nog jaren oud-patiënten bezocht. Hij deed dat met hart en ziel. Hij was een sterke, centrale figuur die zijn mening niet onder stoelen of banken stak. Hij was ervan overtuigd dat iedereen zijn talenten maximaal moest ontwikkelen en dat een goede prestatie daarbij belangrijk was. Plezier kwam daarbij op de tweede plaats. Hij hield van sport en was een groot muzikliefhebber. Dat zijn dochters daarin uitblonken maakte hem trots. Tijdens de vele vakanties in Gstaad, waarin bergtochten altijd op het menu stonden was hij ontspannen en genoot hij intens van de mooie natuur.

Voor onze Antonius had hij een groot hart. Hij is twee keer voorzitter van het parochiebestuur geweest. Zeker de tweede keer heeft hij, samen met zijn medebestuurleden, onze Antonius door woelige wateren weten te leiden. Vele uren was hij daarmee bezig. Zijn gevoel voor rechtvaardigheid en grote betrokkenheid wees daarbij de weg. Tom deed alles met veel toewijding.

De laatste anderhalf jaar zagen we hem al niet meer in de kerkbanken. Zijn ziekte vervreemde hem van zichzelf, maar gaf ook ruimte voor meer gevoel en emotie. De dag voor zijn overlijden heeft hij nog samen met Ans en de kinderen hun 60-jarig huwelijk mogen vieren. De uitvaart was door coronarestricties helaas besloten maar het grote aantal parochianen dat op het kerkplein afscheid kwam nemen bij de uitgeleide was roerend en emotioneel.

Wij zullen hem missen en wensen Ans en de kinderen sterkte om verder te gaan zonder hem.





## Fiet van de Venne - Schretlen

Ons Antoniushart huilt want Fiet is niet meer. Moeder Antonia moest het opgeven, haar lichaam was op. Na een val thuis, nu iets meer dan een jaar geleden, ging het langzaam maar zeker steeds minder. Het revalideren was moeilijk, haar geest raakte wat verward. En zo kwam zij niet meer thuis maar bleef op Dekkerswald.

Gelukkig zagen we haar aanvankelijk nog regelmatig op zondag, maar ook dat werd minder onder invloed van corona. Het contact met onze gemeenschap miste ze enorm. Fiet was nu eenmaal van de mensen. Daar was zij op haar best: regelen, mensen charteren voor vele diaconale projecten en natuurlijk het bezoeken van ouderen en zieken. Fiet wist alles van iedereen en kon zo altijd vragen hoe het met jou en de jouwen ging. Haar geheugen op dat gebied was enorm.

De meesten van ons zijn wel op een van de Tupperware party's geweest. Er werd altijd flink geronseld. Gezellig!!! En altijd lekkers bij de koffie. Veel lekkers! Wat heeft ze niet vaak getrakteerd op bijzondere dagen! Op zondagen, tijdens de inloopavonden, tijdens inzameling rommelmarkt en ga zo maar door. Ze genoot er zelf enorm van.

Fiet was de jongste van tien kinderen. Een familiemens dat de gezelligheid omarmde. Het gaf ook verdriet want ze heeft al haar broers en zussen moeten begraven. Maar Fiet was dapper en wist altijd weer op te staan. Ook na het overlijden van haar geliefde Rob, drie jaar geleden. Daar had ze ons allemaal wel bij nodig: haar dochters Carla en Monique, kleinkinderen, burens en parochianen. Want alleen zijn was niet makkelijk, ze miste hem erg. Maar wie veel geeft, krijgt ook veel terug. En zo heeft liefde haar leven getekend. Op 17 mei zou Fiet 82 jaar zijn geworden.

Haar stoel blijft nu leeg, de bloemen die erop liggen zullen verwelken. Maar Fiet zullen we in ons hart en zo in ons midden houden. Rust zacht lieverd.



## Over Fiet en de verjaardagskalender

Fiet regelde het allemaal. Werd er iemand ziek? Vierde iemand een jubileum? Achterin de kerk staat dé schrijftafel, dé plek waar kaarten getekend en geschreven werden. Na de dienst spoedde Fiet zich, zo snel ze kon, naar achteren om op haar stoel plaats te nemen. Ze liet zich dan ook heerlijk bedienen. Een kopje koffie met een koekje.

Waar Fiet was, heerste gezelligheid en werden gesprekken met elkaar gehouden. Zij was een verzamelpunt waar praatjes en aandacht samenkwamen. Ze wist wie er iets te vieren had, een jubileum of een speciale verjaardag. Zij verrichtte het denkwerk voor de kaarten en maakte een mooie aanhef voor de zieke, jarige of jubilaris.

Als rituele gang ging je na de dienst even bij Fiet langs, even praten en kijken of er kaarten getekend moesten worden. Na de vraag voor wie is deze kaart bestemd kreeg je van Fiet tekst en uitleg. Zelf hoefde je dan alleen nog je naam en iets liefs op de kaart te krabbelen. Door dit kleine ritueeltje werd je op de hoogte gehouden van het wel en wee van onze parochianen.

In de coronatijd zijn er geen vieringen en geen 'achterin-de-kerk ontmoetingen' geweest. Nu mogen we weer samenkomen en samen vieren. Door de noodgedwongen anderhalve-meter-afstand spreken we elkaar nog niet echt.

En dan horen we het bericht van het overlijden van Fiet. Dat betekent dat de verbindende factor er niet meer is. Dat de plek bij de tafel achterin de kerk leeg blijft.

Ik was eigenlijk een stukje aan het schrijven over de verjaardagskalender die op de lange tafel achter in de kerk ligt. Een kalender met afbeeldingen van Buurt aan Tafel en de onvergetelijke jubileumreis naar Padua. Wanneer iedereen zijn of haar verjaardag en geboortjaar invult, weten we toch wanneer er iets te vieren is. Hij kan Fiet nooit vervangen maar misschien is het voor ons een klein steuntje in de rug om met elkaar verbonden te blijven.

*Josette Lenders*

## Vuur dat brandt

In de viering van Pinksterzondag op 23 mei zingt het koor Larissa het volgende lied:

*"Vuur dat brandt,  
de Geest die levend maakt.  
Nemen wij het aan  
of laten wij het gaan?  
Zie dit teken,  
neem dit teken,  
geef dit teken,  
deel het uit."*

Het lied begint met een aanroeping van de H. Geest. Deze wordt altijd geassocieerd met vuur; denk aan de vurige tongen die neerdaalden op de apostelen met Pinksteren: vuur dat brandt.

Verder wordt de Geest een 'levendmaker' genoemd. De Geest blaast ons leven in, wij staan op en pakken het leven weer op. Zo gingen de apostelen vanuit hun angst weer naar buiten en begonnen te preken en de blijde boodschap te verkondigen.

Dan spreekt de tekst óns aan, in de vorm van een vraag: nemen we het vuur, de Geest, aan, of doen we er niets mee? De keuze

is aan ons. Laten we ons 'begeesteren', of blijven we 'doelloos en onvindbaar', zoals een ander lied zegt?

Ten slotte wordt ons een teken voorgehouden. Is dat het vuur of het brood van de communie, de maaltijd die wij delen? De tekst beschrijft drie stappen: zien, aannemen en delen met anderen: de perfecte beschrijving van iedere viering in onze kerk.

*Ton Groos*



## Wegen met Zegen: nieuws en oproep

De afgelopen anderhalf jaar is er wereldwijd veel veranderd, wat we daarvoor niet voor mogelijk hadden gehouden. Anderhalve meter afstand houden, geen handen schudden, mondkapjes dragen, niet samen mogen komen, laat staan zingen, in de kerk... allemaal dingen waarvan we hopen dat het weer gaat verdwijnen. Maar sommige dingen die in deze periode zijn ontstaan zijn waardevol en zullen ook wel blijven. Meer thuiswerken bijvoorbeeld, goed tegen de files. Vakantie in eigen land, minder vliegen, ook fijn als dat blijft. En meer wandelen, even tijd nemen om je benen te strekken, je hoofd leeg te maken.

Geen wonder dat pelgrimeren – de laatste decennia al steeds populairder – in coronatijd nog meer mensen aanspreekt.

Wegen met Zegen, de Pelgrimsroute door de Betuwe, waarover we al eerder berichtten, komt dus wel op een heel mooi moment. De Protestantse Gemeente de Vierplek, de Rooms Katholieke Maria Magdalena Parochie en het Pelgrimshuis in Nijmegen werken hier samen met een groeiende groep enthousiastelingen aan. Pleisterplaats Ressen is er ook nauw bij betrokken. De route van ongeveer 150 kilometer is inmiddels uitgezet en wordt nagelopen. Slaapplaatsen en horecagelegenheden zijn in kaart gebracht. Er wordt hard gewerkt aan de teksten voor in het wandelboekje, dat in het najaar klaar moet zijn. Er zijn mooie samenwerkingen ontstaan, onder andere met het Klooster te Huissen, ook een fietsroute is in voorbereiding.

De afgelopen maanden is er gewerkt aan een logo en huisstijl en we zijn blij dat we dat logo aan u kunnen presenteren! We zouden

er een hele verhandeling bij kunnen doen, maar eigenlijk moet een logo voor zich spreken.... Een paar woorden dan, om uw nieuwsgierigheid en associatief vermogen te prikkelen: water, natuur, spiritualiteit, zwerfstenen. De afbeelding ziet u waarschijnlijk in zwart/wit en is een foto van een presentatie, maar dan heeft u alvast een idee. Nu de huisstijl bekend is, wordt begonnen met de website, daarop is straks alles in prachtige kleuren te zien!

Ten slotte een oproep: Heeft u een logeerkamer of zolderkamer en vindt u het een mooi idee om af en toe een pelgrim te ontmoeten en onderdak te bieden tegen een onkostenvergoeding? Geef dat dan door aan: [pelgrimsoverbetuwe@gmail.com](mailto:pelgrimsoverbetuwe@gmail.com).

Wij houden u op de hoogte van alle ontwikkelingen, begin volgend jaar kunnen de eerste pelgrims, wellicht u ook, onderweg.

*Namens de commissie  
'Wegen met Zegen',  
Wilma Hartogsveld*



## Toen de dag aanbrak...

Op 4 juni 2021 bereikt Jan Zuiker de gezegende leeftijd van 90 jaar, een bijzonder moment om als Antonius van Padua Gemeenschap bij stil te staan. U leest in dit Pinksternummer opnieuw een overweging van hem. Dankjewel Jan, dat je ons al zovele jaren inspireert. En alvast gefeliciteerd!

**Hoogfeest van Pinksteren, 2007**  
**Lezingen: Hand. 2, 1-13 en 37-42**

### “Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak waren ze allen bij elkaar”

Ja, zo zitten we hier bij elkaar: de gastgemeente van de Opstanding en de gasten van de Antonius, burens en vrienden, allemaal volgelingen van Jezus van Nazareth. Deze lezing uit Handelingen gaat over ons, ook over ons, evenzeer als over de leerlingen van toen. Wij zijn namelijk geen historische vereniging die bijeenkomt om oude teksten te ontcijferen en van hun schoonheid te genieten, en om vanuit de verte enig beeld te krijgen van hoe men toen leefde in die verleden tijd, om daarna weer terug te keren naar onze eigen wereld, een gans andere. Nee, wij weten: dit woord van God geldt ook ons zoals wij hier zitten. En wij luisteren en overdenken het, om erin te vinden de Weg, de Waarheid en het Leven. Dat is: richtsnoer voor ons leven, levenswijsheid, én moed en kracht om in beweging te blijven. Die hebben wij evenzeer nodig als die bange mannen in Jeruzalem.

Wij leven in een wereld waar het geloof in de God van Jezus verdampst. Velen keren de kerken de rug toe. Tot op zekere hoogte is dit ook goed te begrijpen als je nagaat wat ons allemaal als Gods boodschap verplichtend werd voorgehouden en de manier waarop. Ik zeg “werd”, maar in de Katholieke Kerk is dat nog niet verleden tijd. Om een voorbeeld te noemen: in 1975 verscheen een document van de Pauselijke Bijbelcommissie, toch een instantie boven alle verdenking verheven, ook wat wetenschappelijk niveau betreft, over de vrouw en het ambt. Unaniem gaven de zeventien leden als hun mening dat het

Nieuwe Testament op zichzelf niet toestaat op een definitieve manier over het vraagstuk van de mogelijke toetreding van vrouwen tot het priesterschap te beslissen. En dit is belangrijk, want het voornaamste argument is steeds dat Jezus het niet wilde. De commissie muntte uit in behoedzaamheid. Een jaar later sluit de Congregatie voor de Geloofsleer die mogelijkheid uit, en de vorige paus scherpste dit standpunt een kleine twintig jaar later aan door te stellen dat het bestaande verbod om vrouwen tot priester te wijden tot de goddelijke ordening van de kerk behoort, zodat er zelfs niet eens meer over gediscussieerd mag worden. In twintig jaar tijd is de wetenschappelijke behoedzaamheid geworden tot dogmatische zekerheid.

Zoiets is natuurlijk moeilijk te slikken voor de moderne mens, die gemiddeld beter onderlegd is dan een halve eeuw geleden, en die meer doordrongen is van zijn eigenwaarde. Helaas bevordert dit onnodige en ontactische manoeuvres de trend van de ontkerkelijking, met als gevolg een geruisloze afkalving van het christelijk geloof. Alsof de kerk niet de drager is van een blijde boodschap van verlossing voor ieder mens afzonderlijk en voor de samenleving. Het geloof in de werkzaamheid van Gods Geest in ons leven is onderhevig aan slijtage. Geloven is in deze tijd nu eenmaal niet zo vanzelfsprekend meer. Er is onduidelijkheid, er is verwarring. Er is in onze wereld bij zeer velen een grotere gevoeligheid ontstaan voor de rechten van de mens, en voor respect voor de mens. De manier waarop kerkelijke overheden soms met mensen omgaan draagt niet bij aan hun gezag. Met als gevolg een ontwikkeling in de houding van christenen als: het gaat er niet zozeer om wát je gelooft; het belangrijkste is hoe je je geloof beleeft. En dan komt de nadruk nogal eens eenzijdig te liggen op het respect en de zorg voor de medemens. Deze zijn van het hoogste belang. Ik heb zelf onlangs nog betoogd: het belangrijkste is dat je je geloof beleeft, en dat krijgt vorm in je eerbied en zorg voor de mens. Maar wat is hier geloof? Is dat alleen maar

geloof in de mens en zijn waardigheid? Als het dat alleen is, verdwijnt de eigenlijke dynamiek van die eerbied en die zorg. Juist het geloof dat de mens, dat ik en die ander, schepselen zijn van de liefhebbende God die ons het hele leven nabij blijft, geeft die zorg en die eerbied een gewicht en een dynamiek die onvergelijkelijk is. Jezelf en de ander liefhebben maakt deel uit van je wezen: zó heeft God je bedoeld. En met het leven dat Hij ons ieder moment schenkt geeft Hij ons het verlangen en de aandrang goed te zijn voor elkaar. Dit besef alleen al zet ons aan, houdt ons in beweging. Dat is de kracht, de werkzaamheid van de Geest in ons. En wij kunnen Hem zo wederliefde geven.

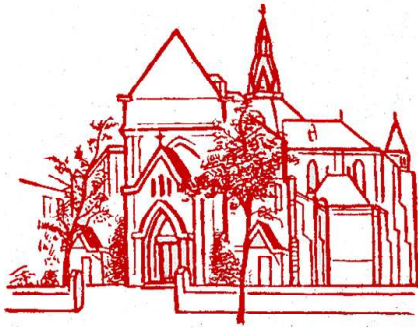
Gods Geest waait waar hij wil. Hij is veel sterker dan wijzelf en kan ons aanzetten tot daden die wij eigenlijk voor ondoenlijk houden. Gods Geest is onbegrensd, Hij laat zich niet in hokjes vastzetten. Hij heeft ons tot elkaar gebracht over de kerkgrenzen en sociale barrières heen. Hij laat ons niet met rust en dwingt ons na te denken over wat Jezus toch bedoeld kan hebben met: “Heb je vijanden lief.”

De toehoorders van Petrus werden diep getroffen en vroegen: “Wat moeten wij doen, broeders?” Petrus antwoordde: “Keer u af van uw huidige leven en laat u dopen onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen van uw zonden. Dan zal de heilige Geest u geschonken worden, want voor u geldt deze belofte, evenals voor uw kinderen en voor allen die ver weg zijn en die de Heer, onze God, tot zich zal roepen...”

Je zou zeggen dat hij ook al aan ons dacht, die ver van hem weg waren en toch door God tot zich geroepen zijn. Als wij ons maar laten roepen, en ons afkeren van zelfvoldaanheid en sleur. Dan zullen wij merken dat de Geest ons aanspreekt en ons in beweging zet.

Op de weg van Jezus.

*Nijmegen, 27 mei 2007*  
*Jan Zuiker, pastor.*



## Antonius van Padua

Groesbeekseweg 96  
6524 DJ Nijmegen  
024 - 3222388  
secretariaat@avpnijmegen.nl  
www.avpnijmegen.nl  
Coördinator: Clara ter Berg

ING: NL96INGB0000940356  
ABN AMRO: NL08ABNA0418667160

pagina 12

## Week Nederlandse Missionaris (WNM)

Wereldwijd zetten Nederlandse missionarissen en missionair werkers zich iedere dag in voor hun kwetsbare medemens. Eén keer per jaar zetten wij hen zélf in het middelpunt. Dat doen we tijdens de Pinksteractie van de Week Nederlandse Missionaris (WNM).

Van 15 t/m 23 mei voert WNM campagne voor het welzijn van deze bevlogen en bezielde mannen en vrouwen, zodat zij zich kunnen blijven inzetten voor de ander. Uw steun is daarbij onmisbaar! Als u hen wilt steunen geef dan aan de missionarissencollecte op 16 mei. U kunt ook rechtstreeks storten op NL30RABO 0717211111 ten name van WNM in Den Haag.

[www.weeknederlandsemissionaris.nl](http://www.weeknederlandsemissionaris.nl)



## Vrijwilligersdag

Vorig jaar ging het niet door he-laas. Dit jaar gaan we wel wat doen, maar wel pas na de zomer, aan het begin van het nieuwe jaar. Dan kan het veiliger, durft iedereen het beter aan en kunnen we er een feestelijke dag van maken. Want jullie zijn onbetaalbaar!!



## Voedselinzameling

Wat een raar woord is Pinksteren eigenlijk... Het doet ons meteen denken aan dat liedje "Op een mooie Pinksterdag..." Het doet ons ook denken aan pinksterbloemen waarvan er in de Ooij heel veel staan. Aan lente en we hopen dat u allen er dit jaar extra van gaat genieten. Maar natuurlijk denken we ook aan de voedselinzameling die we altijd rond Pinksteren organiseren. In totaal zijn er nu 775 kratten te vullen, elke week!

Welke inbreng is welkom?

- Groenten in pot/blik/zak
- Soep in pak/blik/zak
- Fruit in blik/pot
- Pindakaas/pasta/zuivelspread
- Vis/vlees in pot/blik (geen varken)
- Olijfolie
- Rijst/pasta
- Koffie/thee
- Houdbare melk

Let erop dat alles minimaal 10 weken houdbaar is. U kunt de levensmiddelen brengen naar de Antonius van Paduakerk, Groesbeekseweg 94 op zondag 30 mei, 6 juni, 13 juni van 11.00 tot 12.00 uur en woensdag 26 mei, 2 juni, 9 juni van 14.00 tot 16.00 uur. Andere deelnemende kerken zullen hun aflevermomenten zelf bekend maken. Heel fijn als u mee wilt helpen!

*Oecumenische werkgroep diaconie  
van de Maranathakerk  
en de Antonius van Paduakerk*

## Agenda

- Zo 16 mei, 10.00u  
Voorganger: Dick Akerboom  
mmv de cantor
- Zo 23 mei, 10.00u  
Pinksteren  
Voorganger: Louis Sibbald  
mmv Larissa  
Ook te volgen via livestream
- Zo 30 mei, 10.00u  
Voorganger: Cecile Kuijpers  
mmv het Gregoriaans Koor
- Zo 6 juni, 10.00u  
Voorganger: Liesbeth Jansen  
mmv de cantor
- Zo 13 juni, 10.00u  
Voorganger: Tjeu van Knippenberg  
mmv het Paduakoor
- Zo 20 juni 10.00u  
Voorganger: Theo Brock  
mmv de cantor
- Zo 27 juni, 20.00u  
Voorganger: Dick Akerboom  
mmv het Gregoriaans Koor

## Koffie?

Wat missen we het toch, de gezamenlijke koffie na de viering. Ontmoeten en bijpraten, zo belangrijk! Nu de overheid licht gaat versoepelen en het weer beter wordt, willen we weer samen komen in de tuin van de pastorie. En dat kan veilig. We beginnen met Pinksteren. In principe iedere zondag behalve bij slecht weer, dan gaat het niet door. Overigens zoeken we nog koffiezetters/schenkers. Iets voor u? Aanmelden kan bij Clara ter Berg.

## Colofon

Parochieblad van de Antonius van Paduakerk in Nijmegen-Oost

Verschijnt: 7 á 8 keer per jaar  
Oplage: 500 exemplaren  
Oplage Kerst: 1.400 exemplaren

Print  
Janssen Repro, Nijmegen

*Volgend nummer*  
Kopij inleveren voor: 10 juli  
Verschijningsdatum: 17 juli